

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Aqvæ Vitæ, De Fontibvs Salvatoris. hoc est, Doctrina
Evangelica De Meditatione mortis**

Kispenning, Henricus

Antverpiæ, 1583

Ad desperantem, consolatoria Exhortatio: nulla esse crimina tam immania,
quæ pœnitenti veniamque petenti, ac Dei Misericordiæ innitenti non
remittantur. Ixiiij.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46214)

serum est, salutem quarere, cum semper spes impetrandi suppetat, donec in corpore datur spirandi facultas. Ipse enim per Prophetam, non esse sua voluntatis, asse- Ezech. 33. uerat, ut moriatur peccator: sed ut conuertatur & uiuat. Omnia etiam facit, ut saluti tuae consulat: atque huc tendit, quod promittit, quod minatur, quod flagellat: quod delinquentem non statim perimit: quod aliquando etiam beneficium ad poenitentiam prouocat: demum ut peccatoribus uitam daret, filium suum unigenitum morti obtulit. Cuius quidem SANGVIS, quem Ioan. 3. admodum tunc omnes Adae filios a peccato lauit, ut qui Mich. 28. crediderit & baptizatus fuerit, saluus sit: ita nunc singulos emundat, quoties nos Deo peccasse poenitet. Vere tandem tanta erga te Dilectionis beneficio, dum licet: dum tempus est: dum uita suppetit: si sine illo decesseris, quis miserebitur? Quare Domuum dum inueniri Esa. 58. potest: inuoca eum dum prope est.

Ad Desperantem, consolatoria Exhortatio: nulla esse crimina tam immania, quae poenitenti, ueniamque petenti, ac Misericordiae Dei innitenti, non remittantur.

NUNC ad te conuertor, magni atque ingentis criminis conscie: qui te nullo modo ueniam posse mereri existimas: nec perpendis, quod Dei Misericordia maior sit multo omnibus peccatis. Quale autem & quam magnum esse potest scelus tuum, quod te ad desperationem remissionis peccatorum queat compellere, & de Deo non recte sentire: nempe, ut tibi poenitenti parcere omnino nolit: cum nunquam ad poenitentiam conuersis, & in ipsum confidentibus non ignoscat? Si adulterium, si homicidium perpetrasti: utrumque Dauidi, cum se 2. Reg. 12. peccasse doluisset, est remissum. Si fauore & usuris rem M 4 quasiisti:

CAPVT
LXIIII.
Idem euangel. lib. 2. cap. 14.

Matth. 9.
Luc. 19.
1. Tim. 1.
Luc. 22. 14.
2. Paral. 33.

quasi: hoc Mattheo Zachaëque fuit condonatum. Si
persecutus es Ecclesiã Dei: de hoc facta est gratia Pau-
lo. Si negasti filium Dei: de hoc Petro fuit venia data.
Si stellas adorasti: si diis alienis templa arasq; posuisti:
si observasti somnia, maleficisq; credidisti: si in seruis
Dei cadibus es grassatus: ista omnia Manasses fecerat.
& tamen cum eum penitisset, veniamq; orasset, exan-
ditus est, hostiliq; iugo liberatus, regnum recuperavit
quod amiserat. Nullum ergo iam immane facinus
committi potest, quod Misericordia non ignoscat divina.
Et cum ita sit, nonne stultissimum est, id desperare
quod plurimis concessum esse non ignores? Caterum,
neque penitentia peccati quicquam prodest veniam
desperanti: cum hæc ipsa desperatio peccatum tale sit,
ut omne penitudinis meritum euacuet. Nihil profuit
Caino fraticide, quod à Domino coarctatus doleret:
quia Clementia divina derogavit, dicens: Maior est in-
iquitas mea, quam ut veniam merear. Nihil Iudæ pro-
ditorem iuvis suis pro commisso scelere dolor: neq; con-
fessio, cum diceret, Peccavi, tradens sanguinem iustum.
Quonia cum de Dei misericordia desperasset, tristitia
superatus, laqueo mortis sibi consciuit. Penitenti igitur
& petenti venia datur: desperanti vero neq; in hoc seculo
neq; in futuro parcitur. Quid nã igitur te ultro perdis
desperado, cum ita certo scias esse locum veniæ, si veniam
poposceris penitendo? Cur non potius cum Dauide pec-
catum suum lugente exclamas: Miserere mei Deus, se-
cundum magnam misericordiam tuam. Et secundum
multitudinem miserationum tuarum, dele iniquitatem
meam. Magna misericordia, magnum delet crimen. &
miserationum multitudo multitudinem remittit pecca-
torum. Dominus clamat: Nolo mortem peccatoris, sed
ut convertatur & vivat: & tu mori manus quam con-
verti:

Genes. 4.
Matth. 27.

2. Paral. 30.

Ezech. 18. 33

verti: &
flant comp
tiro pecc
clius non
vico san
nã. Nã
fecimus? q
menier di
peccatum
re? sed qu
diu elenar
tiam aban
Iniquitate
onus grau
Domine n
corripias n
peradi qu
pos factus
simus ido
Si laueris
rub, mac
tamen, ne
inquit, ven
reverti no
natione, e
Zacharia
est excidi
nitione q
peravit r
clementia
ta confite
nente de s
lum post l
verti:

anti: & veniam desperare quam poscere? Dominus ^{Psal. 146.}
 sicut compeditos, Dominus erigit elisos: & tu tam mor-
 tifero peccati vinculo non vis absolui? tam graui casu
 elisus non curas erigi? medico, qui omnes in se confidentes
 curat sanare verbo, diffidus? Graue est, inquis, peccatum
 meum. Nunquid grauius istorum quorum modo mentionem
 fecimus? quibus tamen quod nequiter deliquerant, ele-
 menter dimissum constat. Nunquid etiam grauius est
 peccatum tuum, quam celum, quam terra, quam ma-
 re? sed qui potuit creare ista, non poterit sceleris tui pon-
 dus eleuare? & ubi abundauit delictum, ibi quoque gra-
 tiam abundare facere? Nonne ille quoque qui dicebat, ^{Rom. 9.}
 Iniquitates meae supergressae sunt caput meum, & sicut
 onus graue grauatae sunt super me: precatus est, dicens,
 Domine ne in furore tuo arguas me: neque in ira tua ^{Psal. 37.}
 corripias me? Haud ita orasset, nisi spem habuisset im-
 perradi quod orabat? Speraui & orauit: & voti com-
 positus est. Nonne etiam Hierosolyma urbi grauis-
 simum idololatriae crimen exprobrans Deus, dixerat: ^{Ierem. 4.}
 Si laueris te nitro, & multiplicaueris tibi herbam Bo-
 rith, maculata es in iniquitate tua coram me? postea
 tamen, ne de peccati remissione diffideret, Veruntamen,
 inquit, reuertere ad me, & ego suscipiam te. Sed cum
 reuerti noluisset, ag grauaissentque scelus mentis obsti-
 natione, eorum impietatem plumbi massa onerari vidit
 Zacharias propheta: Dominusque, ulciscente urbs passa ^{Zach. 2.}
 est excidium, & illi captiui ducti in Chaldaeam. Inter-
 uentione quidem deleri merebantur, sed Dominus tem-
 perauit iram: ut postea ostenderet etiam in obstinatos
 clementiam. Postquam enim eos paenitere cepit: pecca-
 ta confitendo, misericordiamque Dei implorando, ipso fu-
 nte de seruitutis iugo liberati, atque ad patriam so-
 lum post liminibus reuersi, in staurata ciuitate, temploque
 erecto,

erecto, sortis pristina statu frui ceperunt. Jam ergo
des, quia nulla est prorsus tanta delicti alicuius magni-
tudo, tanta grauitas, quam Dei Misericordia à pœni-
tentibus requisita nō minuat, non eleuet, non denique
nihilū redigat. Soli hanc consequi nequeunt, qui de
desperant. Licet igitur te peccasse pœniteat, nisi etiā pec-
cati veniam desperasse pœnituerit, cum impœnitenti
computaberis. Quamobrem festina deponere demerita
istam animi, ut flagitij tui magnitudine, diuina Cle-
mentia immensitatem putes inferiorem. Deus pater mi-
sericordiarum est: miserationum eius non est numerus.
Spera in illo: sperantem enim in Domino misericordia
circundabit. Dum te pœnitent, dum speras, dum precaris,
etiam sancti pro te orant: angeli vota tua offerunt. De-
Christus ipse pro te Patrem interpellat, dicente Iocose
Apostolo, Aduocatum habemus apud Patrum, IESUM
CHRISTVM in istum: & ipse est PROPITIATIO pro pec-
catis nostris: non pro nostris autem tantum, sed etiam
pro totius mundi. Desperantium verò, Christus non
Aduocatus est, sed Index. Considera igitur, utrum tibi
sit utilius & melius, veniam sperare, ut Christi patri-
cinio subleueris: an desperare, ut eiusdem iudicio con-
demneris, & in æternum pereas.

2. Cor. 1.
Psal. 31.

1. Iean. 2.

LIB

CON

FIDE
& Salu
eiusque
Bapti
Morte
nem,

Quomod
in Cor
dus fit
Iesum
leuatis

LIBER

districum
& Ignis C
gerat & p
fimus: atq
Dei sine ir
nere solet
vi de ven
da Ira d
winur